

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

«Com Jesucrist, obligats a fugir»

Avui inicio aquesta carta amb un títol que també és el lema escollit enguany per a la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, i amb el qual el papa Francesc ens fa obrir els ulls davant d'un dels drames actuals més punyents: la situació dels desplaçats interns, és a dir, de les persones que han d'abandonar

les seves llars, forçades per un entorn hostil, i que han de migrar cap a altres regions del país per sobreviure.

Moltes persones es mouen per necessitat, per trobar una oportunitat per seguir endavant en un altre indret del país. Altres creuen fronteres, fugen de la fam, de la guerra, dels

desastres naturals..., tots busquen desesperats seguretat i una vida digna. Estan desconsolats, però Jesús camina al seu costat, no els abandona. Un Jesús que ja de ben petit va patir l'experiència de veure's obligat a fugir a Egipte, per salvar la vida davant la persecució d'Herodes.

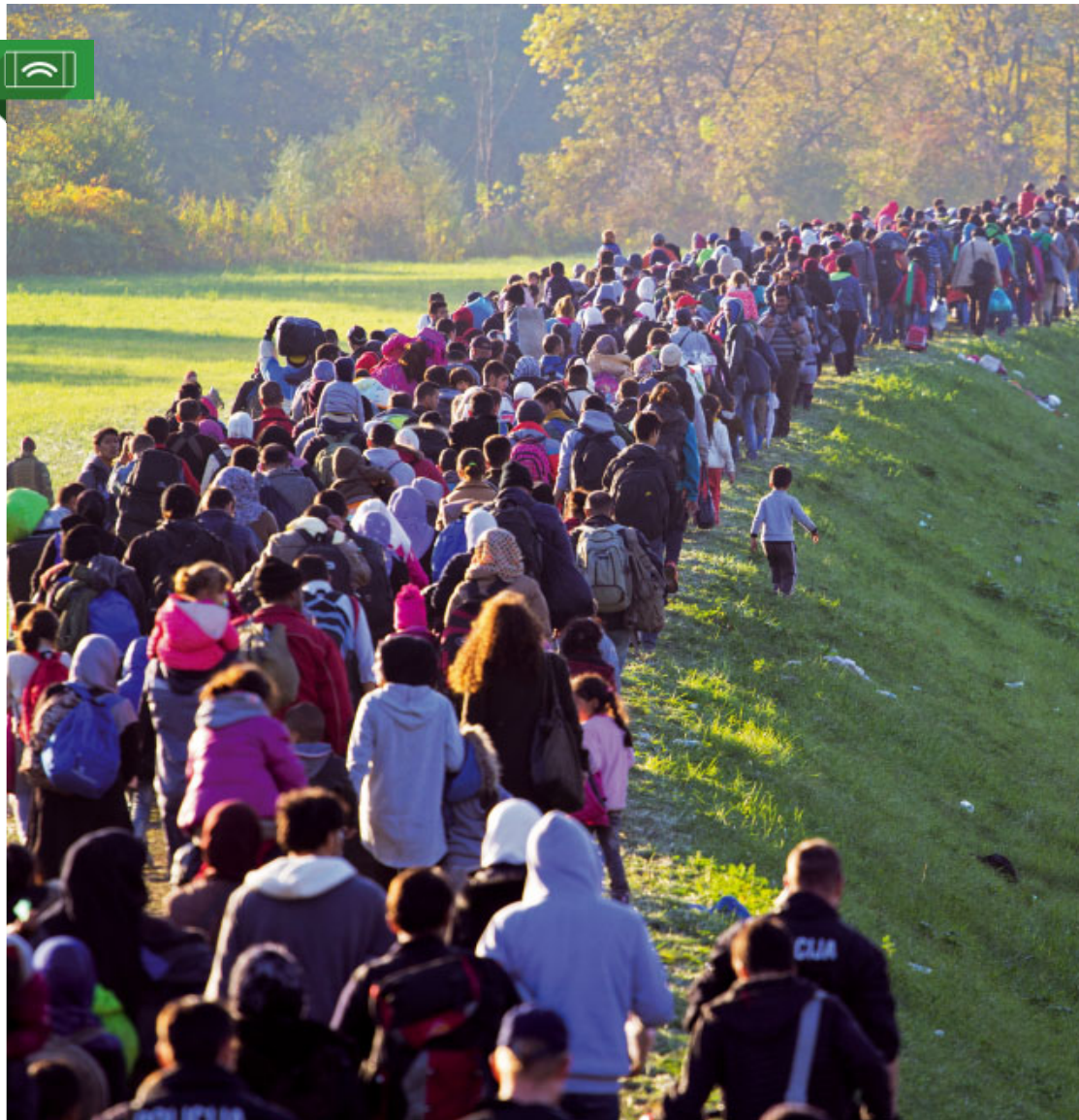
L'Església de Barcelona és sensible a aquesta realitat present a les comunitats, barris, pobles. Des de l'Església, no volem quedar-nos només amb els *números* i les xifres que reflecteixen una realitat que ens esborrona, sinó que volem veure els rostres de les persones. Unes persones que formen part del nostre entorn. Si arribem a conèixer les seves històries aconseguirem comprendre-les, com bé diu el papa Francesc. Però això sovint ens costa.

El confinament que hem patit i les greus conseqüències econòmiques que està provocant han fet que moltes persones, que ja vivien en situacions legals i laborals molt precàries, no tinguin els recursos bàsics per viure amb dignitat. Molts germans nostres, la majoria procedents d'altres països, ara són més vulnerables. És cert que hem vist molta solidaritat amb diferents iniciatives socials des de moltes entitats i també de persones a títol individual, però creiem que la situació s'agreuja en els propers mesos.

Pot ser un bon moment per intensificar la pregària, la creativitat i el servei als més pobres. Aquesta és precisament una de les orientacions del Pla Pastoral Diocesà «Sortim!», que volem viure durant aquest curs. Avui, més que mai, ens cal posar en pràctica els quatre verbs amb què ens interpel·la el papa Francesc: «acollir, protegir, promoure i integrar».

Aquest diumenge, a les sis de la tarda, celebrarem una Eucaristia a la Catedral amb la presència de diverses comunitats agrupades a «Caminem junts en la diversitat», un col·lectiu vinculat a la Pastoral Social i Caritativa de l'arxidiocesi que ens vol ajudar a reconèixer i a estimar la diversitat existent al si de l'Església i a treballar en l'acolliment i integració de migrants i refugiats a les nostres comunitats parroquials.

Benvolguts germans i germanes, en el tracte que donem als germans migrants i refugiats ens hi juguem no només la nostra salvació, sinó també la nostra credibilitat com a seguidors de Jesucrist. Que Santa Maria, que va patir el sofriment de qui ha de fugir de la seva terra, ens hi ajudi i ens hi impulsi.

ENTREVISTA

DOMUND

DELEGATS DE MISSIONS DE CATALUNYA

Steiner com a mestre

ARMANDO PEGO

El Dr. Armando Pego ha impartit la lliçó inaugural del curs 2020-2021 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Amb la ponència «Lectures de Déu a propòsit de George Steiner» ha volgut retre homenatge a l'autor de *Lliçons dels mestres*. «El considero el mestre que no he pogut tenir i amb el qual mai vaig poder coincidir; d'aquesta absència, però, he pogut prendre consciència de l'itinerari de la meua petita vocació intel·lectual», assegura el coordinador de Qualitat Acadèmicodocent de la Facultat de Filosofia de Catalunya (AUSP).

Per què t'atrau la figura d'Steiner?

Steiner va anomenar la nostra època com la de l'*epíleg* o la de la *postparaula*. La crisi del significat afecta el cor de la transmissió cultural, la qual continua jugant-se en la noció de la trobada entre pares i fills, entre mestres i deixebles i també entre autors i lectors. Mantenir aquesta confiança bàsica és, potser, la millor manera d'enfrontar-se al nihilisme contemporani, que en alguna ocasió he definit com l'*alzheimer d'Occident*.

Quin és el seu concepte de Déu?

A *Errata*, la seva autobiografia intel·lectual, Steiner afirma que «La possibilitat de concebre o de negar Déu, sigui com sigui la manera d'apropar-se a ell, garanteix la seriositat de la ment i de l'esperit». Segons Steiner, Déu garantiria el significat, i la seva revelació, sota les formes del llenguatge, l'art, la música i la filosofia.

I per a tu, qui és Déu?

M'agrada pensar que Déu, que és el nostre creador i l'autor de la nostra vida, en serà també el lector. Com interpreta l'autor de la Carta als Hebreus: «Per això t'he dit: A tu em presento. En el llibre hi ha escrit de mi que vull fer, oh Déu, la teua voluntat» (*He 10,7*). La meua lectura de Steiner és cristiana des del respecte a la seva singularitat intel·lectual i religiosa.

Òscar Bardaji i Martín

«Aquí em tens. Envia-m'hi»

El papa Francesc va proposar com a lema per a la Jornada Mundial de les Missions, el DOMUND, que es va celebrar el diumenge passat, la cita del profeta Isaïes: «Aquí em tens. Envia-m'hi.»

Aquest any, tots estem amb el cor encogit; un any que està marcat pels sofriments provocats per la pandèmia de la Covid-19, que ha estat com una gran tempesta per al món sencer, que ha fet sacsejar la barca del nostre estatus personal i ens ha fet adonar que tots formem part d'un mateix poble i ens necessitem els uns als altres.

No podem restar tancats en el nostre egoisme. Tots som germans i ens necessitem. Uns, molt més que d'altres, és cert. Alguns estan a punt que la barca se'ls enfonsi i, com a resposta al lema d'enguany, hem de disposar-nos a ajudar, a compartir, a servir; en definitiva, a estimar.

Aquesta disposició nostra de: «Aquí em tens. Envia-m'hi», ens ha de fer reviure el desig de Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat.»

La resposta a aquesta crida concreta prou la sabem: obrir el cor amb la nostra pregària, amb el nostre servei i amb la nostra col·laboració econòmica per paliar —en alguna mesura— les necessitats de tants missioners que, fidels a la crida de Jesús, han posat la mà a l'arada i no han girat la mirada enrere.

La necessitat material de molts països de missió és enorme, especialment en les circumstàncies actuals, i és per aquest motiu que la nostra almoïna hauria de ser generosa durant tot any.

Tampoc ha de faltar la nostra pregària al Senyor, que ens va dir: «Demaneu i se us donarà», perquè doni força i incert al treball missioner dels nostres germans que, en terres llunyanes, porten el pa material i la guarició als cossos malalts, acostant a tothom al coneixement i a l'amor de Déu Pare, que ens estima a tots, tal com ho ha demostrat enviant al món el seu Fill Jesús per a tots nosaltres.

Que el Senyor ens ajudi a respondre amb molta estimació i generositat a la seva petició d'estimar-nos tal com Ell ho ha fet.

BEATIFICACIÓN DE JOAN ROIG I DIGGLE, MR.

«Venció en él Aquél que vivió en él»

JOSEP M. BLANQUET, S.F.

Director de la oficina diocesana de las causas de los santos

San Agustín enseña sobre los mártires que «venció en ellos Aquél que vivió en ellos» (Serm. 280). Este pensamiento refleja la vida de Joan Roig i Diggle (1917-1936), que será proclamado mártir (beato) próximamente.

En la vida de Joan sobresalen tres rasgos que el cardenal Juan José Omella resalta en la Carta Pastoral *¡Dios está conmigo!* «El secreto de Joan Roig Diggle —afirma— es su espiritualidad. Joan es un chico espiritual porque vive una familiaridad constante con las cosas de Dios: está unido a Él, se siente cercano a Jesús, se comporta con docilidad al Espíritu» (p. 11). Lo revelan estas palabras de Joan:

«¡Dios está conmigo!». Joan llegó a esta experiencia después de una vivencia intensa de la gracia por la oración, los sacramentos y la práctica de

la caridad, en particular con los niños y los jóvenes que acompañaba como delegado de Piedad de la FJCC. Una vida forjada en la fidelidad discreta y la generosidad alegre.

«Me voy a comulgar». Fue la preparación inmediata al martirio. «La Eucaristía es la fuerza de los mártires» (p. 16). Con Jesús, pudo afrontar el momento supremo con entereza. Perdiendo la vida por y con Cristo daba el supremo testimonio de amor por Él.

«Que Dios os perdone, como yo os perdono». Son las últimas palabras de Joan, fruto de la actitud que mantenía los últimos días: «Oraba pidiendo fortaleza para los unos, perdón para los otros, misericordia para todos» (p. 20).

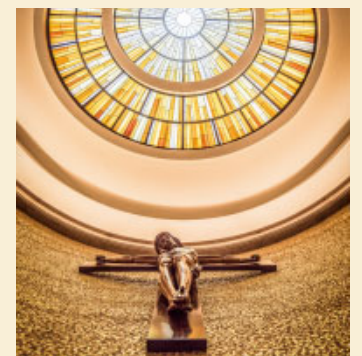
Es verdad, en Joan venció Jesús porque vivió siempre con Él y por Él.

Lectures de la missa diària i santoral

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic. Sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols. Sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387). Santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Divendres [Fl 1,1-11 / Sl 110 / Lc 14,1-6]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Víctor, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1,7-11]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ † Diumenge vinent, Tots Sants (lit. hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a].

Intencions del Sant Pare per al mes de novembre

Perquè el progrés de la robòtica i de la intel·ligència artificial estigui sempre al servei de l'ésser humà.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escollaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si presteu diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. ¿Amb què dormirà? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escollaria, perquè soc compassiu».

Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant.

Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàcia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acàcia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, ¿quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i del Profetes venen d'aquests dos».

Lectura del libro del Éxodo (Éx 22,20-26)

Esto dice el Señor: «No maltratarás ni oprimirás al emigrante, pues emigrantes fuisteis vosotros en la tierra de Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos. Si los explotas y gritan a mí, yo escucharé su clamor, se encenderá mi ira y os mataré a espada; vuestras mujeres quedarán viudas y vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a alguien de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo».

Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cómo nos comportamos entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la Palabra en medio de una gran tribulación, con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. No sólo ha resonado la palabra del Señor en Macedonia y en Acaya desde vuestra comunidad, sino que además vuestra fe en Dios se ha difundido por doquier, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos cuentan los detalles de la visita que os hicimos: cómo os convertisteis a Dios, abandonando los ídolos, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que nos libra del castigo futuro.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, se reunieron en un lugar y uno de ellos, un doctor de Ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la Ley?» Él le dijo: «Amarás al Señor tu Dios con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente». Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». En estos dos mandamientos se sostienen la Ley y los Profetas».

«Estima el teu Déu, i estima els altres com a tu mateix»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A l'evangelí d'avui ens apareix la pregunta, per part d'un fariseu, sobre el manament més important de la Llei de Moisès. Diumenge passat, uns partidaris d'Herodes preguntaven a Jesús si considerava bo de pagar l'impost als romans. I és que els principals grups religiosos del seu temps s'acosten a Jesús per provar-lo i conèixer la seva doctrina.

En aquest ocasió, els fariseus s'acosten a Jesús per proposar-li una qüestió bastant debatuda entre els mestres jueus d'aquella època: quin dels 613 manaments continguts en la Torà és el principal de tots.

Jesús respon citant els primers versets del capítol sisè del llibre del *Deuteronomi*, on es proclama la unitat absoluta de Déu, i es demana al creient que s'hi adhereixi i l'estimi exclusivament. Aquests versets constitueixen, encara avui dia, l'inici del *Shemah*, una oració que tots els jueus practicants resen cada matí i cada vespre.

És per això que, segons Jesús, l'amor a Déu apareix com el principal de tots els manaments continguts en la Sagrada Escripura: el més repetit, perquè sigui el més recordat.

Però, Jesús, sense que li preguntin, afegeix un segon precepte important, pres del llibre del *Levític*: «Estima els altres com a tu mateix» (19,18).

Les diferents formes d'estimar el proïsme apareixen exposades entre els diversos preceptes que trobem a l'Escripura. La primera lectura ens ha aportat un exemple, pres del llibre de l'Èxode: «No explotis un emigrant ... no obris injustament amb les vídues i els orfes ... no prestis diners amb usura ... torna el mantell pres en penyora ...». Constitueixen exemples ben expressius. I la raó és clara: «perquè si criden a mi, els escoltaré, perquè jo soc un Déu compassiu». I és que Déu no és indiferent davant el sofriment dels desvalguts; al contrari, ens passarà comptes de les nostres injustícies i mesquineses.

D'aquesta manera, el precepte d'amor al proïsme, segons Jesús, és el segon de tots ells, després del referit a l'amor a Déu. I tots dos preceptes formen una unitat indissoluble. L'amor a Déu passa per l'amor al proïsme, i l'amor al proïsme es fonamenta i porta a l'amor a Déu. L'amor al Déu que no veiem s'expressa en l'amor al proïsme al que sí que veiem.

Jesús mateix ens ha donat exemple d'amor a Déu i als germans amb el lliurament de la seva vida per tots nosaltres. I nosaltres volem ser els seus deixebles fent de l'amor a Déu i als germans el criteri fonamental de la nostra vida cristiana.

Agenda

Cantates solidàries de Bach. Dissabte 31 d'octubre (20.15 h), a l'església dels pares Carmelites de Badalona (c/ Sant Miquel, 44 - c/ del Mar, 47), el Conjunt Instrumental del Conservatori i Solistes, dirigits per Jordi Montoliu, interpretaran la Cantata BWV 146 *Wir müssen durch viel Trübsal in das Reich Gottes eingehen* (Cal que passem molt sofriment per entrar al Regne de Déu). Entrada gratuïta amb aportació voluntària.

Institut Emmanuel Mounier. XIV Cicle «Persona i comunitat», *online*. Els següents dimarts de novembre (de 19 a 20.30 h). *Dia 3:* «La persona humana: la seva cura i el creixement humà», amb Sergi Mas i Albert Llorca. *Dia 10:* «Psicologia de la cura i educació», amb Carles Armengol i Xavier Puigdollers. *Dia 17:* «Ètica de la cura i legalitat», amb Joan Lluís Pérez Francesch, Josep M. de Dios, Ferran Armengol i Tomàs Gil. Inscripcions a: cedhico@hotmail.com

Llibres

Fratelli tutti. L'Editorial Claret publica, en català, la nova carta encíclica del papa Francesc, que parla sobre la fraternitat i l'amistat social. Les lí-

LA FECUNDITAT DEL SOFRIMENT

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

El sofriment i la maduresa humana

L'aprenentatge de la vida implica irremissiblement sang, suor i llàgrimes. Dissimular aquest aspecte de la vida és enfosquir la mateixa realitat del viure. Certes pedagogies actuals amaguen el rostre cruel de l'existència i forgen un món fictici de nines i ninots. La maduresa de l'home no passa pel joc divertit, per la metàfora lúdica, sinó pel contacte dur i hostil amb la realitat del sofriment. Només madura, des del punt de vista personal i espiritual, aquell subjecte que s'ha enfrontat, en solitud, a la fredor del patiment.

És estrany que en un temps com el nostre, pluralista i atrevit, en què tots els temes són qüestionables i el debat consensuat està a l'ordre del dia, la cultura del dolor hagi quedat tan postergada. És paradoxal perquè el sofriment ocupa tots els àmbits i nivells de la vida humana. És curiós que avui, ateses les circumstàncies que ens ha tocat de viure, no es parli del patiment. No volem dir, amb això, que actualment hi hagi més sofriment que temps enrere. Intentar calibrar el grau de dolor d'una determinada època resulta una tasca gairebé grotesca.

És cert que hi ha moments històrics particularment dramàtics en els quals el sofriment es manifesta a flor de pell: la guerra, les pestes, les catàstrofes i cataclismes geològics, la pobresa espiritual i material... Però també en els moments considerats favorables, des del punt de vista cultural, social, econòmic i polític; en aquests moments d'estabilitat nacional, també hi ha sofriment i dolor, encara que no tinguin les dimensions expressives que té en temps de guerra i d'inestabilitat econòmica. *L'annus mirabilis* no és aliè al sofriment humà.

El sofriment —sobretot el sofriment televisat— s'expressa, es manifesta. Aquest és un fet incontrovertible. I no obstant això, el sofriment continua essent una qüestió tabú dins de la nostra societat de consum. I és un tabú malgrat la difusió i projecció comunicativa que se'n fa. La banalització del sofriment televisat és un símptoma més de la pobresa moral de la cultura *light* dels mitjans de comunicació social.

El sofriment, un nou tabú?, Ed. Claret

nies clau d'aquesta encíclica són la solidaritat mundial en temps de la Covid-19, les desigualtats socials i la necessitat de replantejar l'economia i la política. Aquesta és la tercera encíclica del papa Francesc.

Sortir de la presó: una aventura incerta. Voluntariat penitenciari, valor de la societat, de Xavier Badia, Juli de Nadal, Roser Garcia, i Irene Monferrer. Aquest llibre de l'Editorial Icaria, en la col·lecció «Más maderas», dona a conèixer com viuen

l'experiència de la presó homes i dones; com s'organitzen la vida, quins són els seus sentiments, les seves necessitats i els seus anhels. Està escrit per un equip de quatre voluntaris de la Comissió de Presons de Justícia i Pau, que tenen la tasca d'ajudar i acompanyar aquestes persones durant aquest difícil trànsit.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

«Como Jesucristo, obligados a huir»

Inicio hoy esta carta con un título que es también el lema escogido este año para la Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado, y con el que el papa Francisco nos invita a abrir los ojos ante uno de los dramas actuales más acuciantes: la situación de los desplazados internos, es decir, de las personas que deben abandonar sus hogares, forzadas por un entorno hostil, y que se ven obligadas a migrar hacia otras regiones del país para sobrevivir.

Muchas personas se mueven por necesidad con el fin de encontrar una oportunidad de seguir adelante en otro lugar del país. Otros cruzan fronteras, huyen del hambre, de la guerra, de los desastres naturales..., todos buscan desesperados seguridad y una vida digna. Están desconsolados, pero Jesús camina a su lado, no los abandona. Un Jesús que ya de pequeño sufrió la experiencia de verse obligado a huir a Egipto para salvar la vida ante la persecución de Herodes.

La Iglesia de Barcelona es sensible a esta realidad presente en las comunidades, barrios,

pueblos. Desde la Iglesia no queremos quedarnos solo con los números y las cifras que reflejan una realidad que nos horroriza, sino que queremos ver los rostros de las personas. Unas personas que forman parte de nuestro entorno. Si llegamos a conocer sus historias, conseguiremos comprenderlas, como bien dice el papa Francisco. Pero esto a menudo nos cuesta.

El confinamiento que hemos sufrido y las graves consecuencias económicas que está provocando ha dado lugar a que muchas personas, que ya vivían en situaciones legales y laborales muy precarias, no tengan los recursos básicos para vivir con dignidad. Muchos hermanos nuestros, la mayoría procedentes de otros países, ahora son más vulnerables. Es cierto que hemos visto mucha solidaridad con diferentes iniciativas sociales desde muchas entidades y también de personas a título individual, pero creemos que la situación se agravará en los próximos meses.

Puede ser un buen momento para intensificar la oración, la creatividad y el servicio a los más pobres. Esta es precisamente una de las

orientaciones del Plan Pastoral Diocesano «¡Salgamos!», que queremos vivir durante este curso. Hoy, más que nunca, necesitamos poner en práctica los cuatro verbos con que nos interpela el papa Francisco: «acoger, proteger, promover e integrar».

Este domingo, a las seis de la tarde, celebraremos una Eucaristía en la Catedral con la presencia de diversas comunidades agrupadas en «Caminamos juntos en la diversidad», un colectivo vinculado a la Pastoral Social y Caritativa de la archidiócesis que nos quiere ayudar a reconocer y a amar la diversidad existente en el seno de la Iglesia, y a trabajar en la acogida e integración de migrantes y refugiados en nuestras comunidades parroquiales.

Queridos hermanos y hermanas, en el trato que damos a los hermanos migrantes y refugiados nos jugamos no solo nuestra salvación, sino también nuestra credibilidad como seguidores de Jesucristo. Que Santa María, que sufrió el dolor de quien tiene que huir de su tierra, nos ayude y nos impulse a hacerlo.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT